

[Arne Larsen.]

vi i landsmålestok må have en trafikplanlægning, er det lige så nødvendigt at have det i de storkøbenhavnske områder. Vi planlægger S-baner og tunnelbaner som vigtige led i en tilfredsstillende trafikafvikling, men for at dette system kan fungere tilfredsstillende, må også den såkaldte kollektive overfladefrafik, rutebiltrafikken i det storkøbenhavnske område, planlægges og koordineres.

Forhåbentlig får vi derfor snart en lovgivning om regions- og landsplanlægning, hvorunder trafikken må indordnes og organiseres, så at der kan blive oprettet nye samarbejdsorganer inden for større grupper af kommuner. Jeg finder det i allerhøjeste grad nødvendigt, at et sådant organ oprettes for Storkøbenhavns vedkommende. Jeg finder det derfor også meget uheldigt, at Københavns og Frederiksberg kommuner med hensyn til de i denne lov omhandlede forhold sidestilles med amtsråds kredsene, hvilket altså vil sige, at skal en omnibusrute løbe igennem såvel København som Frederiksberg og ud til en af forstæderne eller omegnskommunerne, så er de kommunale myndigheder i disse tre kommuner ikke suveræne til selv at afgøre disse korte ruters koncessionsspørgsmål. Her optræder landsnævnet som en overinstans, som altså kan træffe afgørelser, der går på tværs af disse kommuners interesser eller i forvejen aftalt samarbejde.

Jeg vil tro, det ville være ønskeligt, om der blev oprettet et organ, som havde sådanne beføjelser for de tre hovedstadsamter samt København og Frederiksberg, at vi på denne måde kunne få et samordningsorgan for trafikproblemet i hele den storkøbenhavnske sektor. Jeg kan forstå på den højtærede minister, at han i og for sig er enig med mig i, at vi trænger til en løsning af trafikproblemet, rutebilsspørgsmålet, for Storkøbenhavn som helhed, og at han mener, at det måske er nødvendigt at få et organ, som kunne klare disse problemer. Det er på baggrund af den hidtidige udvikling og på baggrund af det påtrængende vigtige i at få en samordning af trafikken i hovedstadsregionen, vi fremsætter disse tanker, og at vi som en første etape har fremsat dette forslag til ændring af loven, idet vi

dog mener, at hele loven måske heller snarest burde tages op til en gennemgribende revision.

Ud over de principielle betragtninger, jeg her har gjort gældende, er der ikke grund til at bruge længere tid til at motivere den foreslåede ændring i loven. I § 3 ønsker vi efter stk. 2 indføjet et nyt stykke, der siger, at hvor ansøgeren til omnibuskørsel i rute er statsbanerne, postvæsenet eller en eller flere kommunalbestyrelser og tilladelse i henhold til lovens øvrige bestemmelser skal gives enten af amtsråd, trafikudvalg eller landsnævn, skal vedkommende kompetente myndighed imødekomme ansøgningen, når samtlige interesserede kommunalbestyrelser anbefaler ansøgningen. Jeg kan forstå på den højtærede minister, at han finder, at der er visse tekniske vanskeligheder ved det af os fremsatte forslag. Det er muligt, men i så fald vil jeg håbe at denne side af sagen kan klares i et udvalg.

Vi mener, at ændringen i ret afgørende grad vil være en garanti for, at når kommuner er blevet enige om løsningen af trafikproblemet, i dette tilfælde altså rutebilskørsel, bør denne afgørelse ikke kunne tilsidesættes af noget andet organ. Landsnævnets egentlige opgave er jo at tilrettelægge de lange ruter, og man skulle mene, at hvor der var tale om forstadstrafik, trafik mellem by og forstæder, burde de kommunale myndigheder være så selvstændige og kompetente, at de kunne træffe disse afgørelser selv. Det har sikkert heller ikke været meningen med loven, da man gennemførte den i 1950, at man ville tilsidesætte det kommunale selvstyre.

Med disse korte bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Horn: Jeg skal holde mig til lovforslaget og ikke komme ind på den store rigstrafikordning.

Jeg kan i det store hele henholde mig til de betragtninger, den højtærede minister gjorde gældende over for det foreliggende forslag. Som ordføreren for forslagsstillerne gjorde opmærksom på, kom den gældende lov til verden med det sigte at flytte afgørelsen fra ministeriet for offentlige arbejder over til forskellige organer, og dernæst skulle disse organer have som målsætning